

Sense excusa davant tantes dones soles, marginades, maltractades i oblidades. Diumenge XX de durant l'any

Ds, 16/08/2014 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XX de durant l'any. Cicle A
Barcelona, 17 d'agost de 2014

Quan cap als anys 80 del segle primer, Mateu escriu el seu evangeli, té plantejada una greu qüestió.

- Què han de fer els seguidors de Jesús?
- Tancar-se en el marc del poble jueu o bé obrir-se també als pagans?

Jesús només havia actuat dins de les fronteres d'Israel.

Executat ràpidament per dirigents del Temple, no havia pogut fer res més.

Però rastrejant en la seva vida, els deixebles van recordar dues coses molt il·luminadores:

Primer: Jesús era capaç de descobrir entre els pagans una fe més gran que entre els seus propis seguidors.

I segon: Jesús no havia reservat la seva compassió només pels jueus. El Déu de la compassió és de tots.

L'escena que ens planteja l'evangeli d'avui és molt commovedora.

Una dona surt a l'encontre de Jesús.

Aquesta dona no pertany al poble jueu, al poble elegit. És pagana.

Prové del mateix poble dels cananeus que tant havien lluitat contra els jueus, contra Israel.

És una dona sola i sense nom.

No té marit ni germans que la defensin. Tal vegada és mare soltera, viuda o ha sigut abandonada pels seus.

Mateu només destaca una cosa: la seva fe.

És la primera dona que parla en el seu evangeli. Tota la seva vida es resumeix en un crit que expressa la seva desgràcia.

Ve darrere dels deixebles cridant.

No es deté davant el silenci de Jesús ni el malestar dels deixebles.

La desgràcia de la seva filla posseïda per un dimoni molt dolent s'ha convertit en el seu propi dolor: "Senyor, tingueu compassió de mi!"

En un moment determinat, la dona arriba al grup del mestre

- deté Jesús
- s'agenolla i li diu: "Senyor, ajudeu-me!"

No accepta les explicacions de Jesús dedicat a la seva feina dintre d'Israel.

No accepta l'exclusió

- ètnica
- política
- religiosa
- i de sexes en què es troben tantes i tantes dones sofrint en llur solitud i marginació.

És aleshores quan Jesús es manifesta en tota la seva humilitat i grandesa, i li diu:

“Dona, que n’és de gran la teva fe! Que es faci el que desitges.”

La dona té tota la raó.

Què és el primer?

El primer és alleujar el sofriment.

La petició de la dona coincideix amb la voluntat de Déu.

Què fem els cristians d’avui davant els crits desesperats de tantes dones soles, marginades, maltractades i oblidades per l’Església?

Les deixem de cantó justificant-ho per les exigències d’altres feines?

Jesús no ho va pas fer així.

No es tracta de buscar excuses.

Es tracta de comprometre’s.